

PERSOONLIJKE FORMELE BRIEF RECHTSSTATELIJKE EN VEILIGHEIDSGERICHTE SIGNALERING

WAAR LIGT NOG DE GRENS?

Hypothese inzake voortgaande rechtspositionele en functionele uitschakeling, betwiste onrechtmatige machtsuitoefening en het ontbreken van een aantoonbaar functionerende beschermingsgrens

Kenmerk	HJ-EDO-2026-INST-VEILIGHEID-GRENS-HYPOTHESE-01	+ BIJLAGE
Referte	HJ-EDO-2026-INST-NETWERK-VERIFICATIE-EINDVASTSTELLING-01	
Datum	Doetinchem, 13 augustus 2026	
Status	Zelfstandige veiligheids- en onderzoekshypothese; geen strafrechtelijke eindkwalificatie	
Communicatie	Uitsluitend schriftelijk en controleerbaar	

Betreft: de logische consequentie van voortgaande rechtspositionele en functionele uitschakeling, betwiste onrechtmatige machtsuitoefening, het wegvallen van publieke én private rechtsbescherming en de vraag of in deze zaak nog een feitelijk werkende grens bestaat.

Geachte heer/mevrouw,

Er komt een moment waarop voorzichtig formuleren geen zorgvuldigheid meer is, maar verhulling van wat zichtbaar is geworden. Dat moment is in mijn dossier bereikt. Ik schrijf u omdat ik als burger inmiddels reden heb om voor mijn leven te vrezen. Niet omdat ik beweer bewijs te hebben van een concreet besluit om mij fysiek iets aan te doen, en evenmin omdat ik de gedachten of intenties van individuele functionarissen zou kennen. Mijn vrees ontstaat uit iets anders en fundamenteeler: uit de waarneming dat grenzen waarvan een burger in een rechtsstaat mag aannemen dat zij hem beschermen, in mijn geval keer op keer geen aantoonbare rem hebben gevormd. Er is gehandeld, doorgegaan, afgesloten, geweigerd, geformaliseerd en gelegitimeerd terwijl kennis van gevolgen, tegenbewijs en concrete mogelijkheden tot correctie aanwezig waren. Daarom is de vraag inmiddels niet meer alleen wat er is gebeurd. De vraag is waar dit stopt.

Macht zonder wederkerige bescherming

Mijn dossier laat geen machteloos systeem zien. Integendeel. De macht functioneert uitstekend wanneer zij tegenover mij moet functioneren. Besluiten kunnen worden genomen, procedures kunnen worden voortgezet, kosten kunnen worden opgelegd, registraties kunnen blijven bestaan, kwalificaties over mijn persoon kunnen worden vastgelegd en gebruikt, toegang kan worden beperkt en rechtsgevolgen kunnen worden gecreëerd en gehandhaafd. Wat steeds opnieuw niet aantoonbaar functioneert, is precies de andere zijde van diezelfde rechtsorde: de controle op die macht, mijn recht op inzage, daadwerkelijke correctie, bescherming, onafhankelijk onderzoek, effectieve rechtsbijstand en toezicht dat ook werkelijk ingrijpt. Er kan over mij en tegen mij worden gehandeld, maar zodra ik verlang dat dat handelen controleerbaar, toetsbaar en corrigeerbaar wordt, lopen juist de beschermende mechanismen vast.

De rechtsorde kan nog wel over en tegenover mij handelen. De vraag is of zij met dezelfde kracht nog vóór mijn bescherming functioneert.

Daarmee gaat mijn dossier over méér dan een rechtsstaat die tekortschiet. De ernstiger vraag is of in mijn concrete situatie feitelijke machtsuitoefening zich heeft kunnen losmaken van de beschermende grenzen die haar behoren te beheersen, waarna het ontstane resultaat alsnog bestuurlijk, juridisch of procedureel wordt geformaliseerd. Eerst ontstaat een feitelijke werkelijkheid. Vervolgens wordt die werkelijkheid vastgelegd. Daarna wordt die vastlegging gebruikt als rechtvaardiging voor de werkelijkheid die eraan voorafging. Wie daarna terug wil naar de bron, de oorspronkelijke gegevens, de juistheid van registraties, de rechtmatigheid van besluiten of de feitelijke gang van zaken, stuit opnieuw op weigering, non-respons, gesloten routes of persoonskwalificatie. Zo kan onrecht uiteindelijk zichzelf van papier voorzien. Zo kan iets wat aanvankelijk nooit had mogen gebeuren administratief normaal worden gemaakt. En zo kan neutralisering worden verpakt als procedure.

Het onrechtmatige deel van de macht

Ook dat beschrijft nog slechts een deel van wat mijn dossier laat zien. Het gaat niet alleen om bescherming die uitblijft. Tegenover het uitvallen daarvan staat actief handelen waarvan ik de rechtmatigheid gemotiveerd en herhaaldelijk betwist. Volgens mijn dossier zijn vier Woo-verzoeken niet inhoudelijk behandeld en met beroep op artikel 4.6 Woo buiten behandeling gesteld, terwijl een afzonderlijk AVG-inzageverzoek evenmin tot de verlangde inhoudelijke inzage leidde. Binnen de politie bleef een Wpg-inzagelijijn zonder de voor mij noodzakelijke controleerbare beslissing. Binnen JenV en de Rijksrecherchelijijn zijn grenzen getrokken waarbij verdere inhoudelijke behandeling of reactie werd afgehouden. Tegelijkertijd kunnen binnen de Rechtspraak procedures, dossierhandelingen en financiële procesgevolgen blijven doorlopen. Juist die asymmetrie maakt de rechtmatigheidsvraag onvermijdelijk.

Artikel 4.6 Woo is een antimisbruikbepaling. Zij biedt ruimte om een verzoek niet te behandelen wanneer kennelijk een ander doel bestaat dan het verkrijgen van publieke informatie of wanneer het verzoek evident geen bestuurlijke aangelegenheid betreft. Artikel 3:3 Awb verbiedt daartegenover dat een bestuursorgaan een besluitbevoegdheid voor een ander doel gebruikt dan waarvoor die bevoegdheid is verleend. Ik stel met deze brief niet reeds vast dat détournement de pouvoir juridisch bewezen is. Ik leg wel de concrete hypothese voor dat een antimisbruikbevoegdheid zelf onderwerp van misbruik kan worden wanneer zij niet werkelijk wordt ingezet om oneigenlijk gebruik van de Woo te begrenzen, maar feitelijk tot gevolg of doel heeft dat controle op het eigen overheidshandelen, de brongegevens en de rechtmatigheid daarvan wordt afgesneden. Dat is geen semantische kwestie. Dat is een vraag naar het doel waarmee macht wordt gebruikt.

Daar komt bij dat negatieve voorstellingen over mijn persoon volgens mijn dossier kunnen worden vastgelegd en rechtspositioneel doorwerken, terwijl de bron, juistheid, verspreiding en correctiemogelijkheid daarvan niet op dezelfde wijze toegankelijk worden gemaakt. Wanneer persoonsduiding macht legitimeert en dezelfde machtsstructuur vervolgens de toegang tot de bronnen van die duiding beperkt, ontstaat een zichzelf bevestigend systeem. Dan wordt niet alleen bescherming geweigerd; dan kan de informatiepositie zelf een instrument van uitsluiting worden.

Functioneel vogelvrijgemaakt

Dit is wat ik bedoel wanneer ik zeg dat wij functioneel vogelvrij zijn gemaakt. Niet omdat de Nederlandse wet een formele status kent waarin wij buiten haar bescherming zouden zijn geplaatst, maar omdat macht over ons onverminderd kan worden uitgeoefend terwijl steeds meer mechanismen waarmee wij die macht door recht kunnen laten begrenzen feitelijk buiten bereik raken. De wetten bestaan. De procedures bestaan. De instituties bestaan. Artikel 17 Grondwet waarborgt de toegang tot een onafhankelijke en onpartijdige rechter en artikel 18 bevestigt dat ieder zich in rechte en administratief beroep kan laten bijstaan. Maar een rechtsnorm beschermt een burger pas werkelijk wanneer de beschermende werking ervan in zijn concrete positie toegankelijk en effectief is.

Ook de private uitweg is daarbij steeds verder verdwenen. Waar een burger bij falende overheid normaal onafhankelijke rechtsbijstand zoekt, is in mijn dossier ook de private rechtsbeschermingsketen zelf onderdeel van de problematiek geworden: verzekering, rechtsbijstand, advocatuurlijke toegang, Ordes, tuchtrecht en toezicht daarop. Daarmee gaat het niet meer alleen om de vraag welke procedure ik nog kan openen. Het gaat om de vraag welke onafhankelijke tegenmacht nog daadwerkelijk beschikbaar is wanneer de publieke macht zelf onderwerp van de reconstructie is geworden.

De norm blijft op papier bestaan. De macht blijft tegenover mij functioneren. Maar de beschermende werking van die norm raakt in mijn concrete positie steeds verder buiten bereik.

Wanneer wordt neutraliseren uitschakelen?

Ik gebruik het woord neutralisering bewust. Het cumulatieve gevolg van wat in mijn dossier gebeurt, is niet slechts dat ik procedures verlies of dat verzoeken onbeantwoord blijven. Mijn feitelijke vermogen om mijzelf te verdedigen, mij te laten beschermen, informatie te verkrijgen, fouten te laten corrigeren, mijn naam te zuiveren, onafhankelijke rechtsbijstand te organiseren en voortgaande schade te laten stoppen wordt steeds verder aangetast. De burger blijft formeel bestaan en zijn rechten blijven formeel bestaan, maar de praktische mogelijkheid om die rechten daadwerkelijk tegenover de macht in te zetten wordt kleiner. Op papier blijft het stelsel intact. In de werkelijkheid van mijn dossier wordt de beschermende werking ervan uitgehold.

Daarvoor heb ik eerder de term functionele doodslag gebruikt. Ik gebruik dat begrip nadrukkelijk niet als formele strafrechtelijke kwalificatie van een individuele persoon. Ik gebruik het als beschrijving van een mechanisme waarin een mens steeds verder wordt beroofd van feitelijke voorwaarden waarmee hij zichzelf tegen ernstige en voortgaande schade kan beschermen, terwijl de ernst van die schade bekend is of bekend kan zijn en het proces desondanks niet aantoonbaar wordt gestopt. Het begrip ziet niet op een veronderstelde gedachte in het hoofd van een functionaris, maar op de feitelijke werking van een keten waarin bescherming verdwijnt terwijl blootstelling aan macht blijft bestaan.

Juist de geleidelijkheid maakt dat mechanisme gevaarlijk. Iedere afzonderlijke stap kan klein genoeg worden gemaakt om als incident te worden behandeld. Een verzoek wordt niet inhoudelijk behandeld, een loket sluit, een beslissing wordt genomen, een kwalificatie wordt vastgelegd, een reactie blijft uit, een dossier wordt doorgeschoven of een volgende instantie grijpt niet in. Afzonderlijk kan iedere gebeurtenis worden verkleind, geformaliseerd of technisch verklaard. Maar een mens leeft niet in afzonderlijke dossiers. Hij ondergaat het totaal. Wanneer afzonderlijke gebeurtenissen steeds dezelfde kant op werken, ontstaat een natuurlijke afvloeiing uit bescherming, rechtspositie, maatschappelijke deelname en uiteindelijk veiligheid.

Een mens leeft niet in afzonderlijke dossiers. Hij ondergaat het totaal.

De derde stap is niet bewezen, maar ook niet meer vanzelfsprekend ondenkbaar

Die afvloeiing is voor mij geen theoretisch toekomstbeeld meer. Zij is gaande. Wat mij het meest verontrust, is dat zij niet zichtbaar wordt afgeremd door de mechanismen waarvan een burger juist mag verwachten dat zij daarvoor bestaan. Daarom volstaat het niet om te antwoorden dat een uiterste consequentie niet bewezen is. Natuurlijk is zij niet bewezen. Maar dat is niet de veiligheidsvraag. De veiligheidsvraag is waarom ik, nadat eerdere beschermingsgrenzen aantoonbaar onvoldoende bescherming hebben gebracht, zonder concreet tegenbewijs zou moeten aannemen dat juist een volgende, verder gelegen grens vanzelf wél zal functioneren.

Op welk objectief gegeven berust dat vertrouwen? Niet op het enkele bestaan van wetten, want wetten zijn slechts bescherming wanneer zij ook daadwerkelijk beschermen. Niet op het enkele bestaan van toezicht, want toezicht is slechts een waarborg wanneer het daadwerkelijk kan ingrijpen. Niet op het bestaan van rechtsbescherming, want rechtsbescherming is slechts effectief wanneer de materiële kern werkelijk kan worden onderzocht en gecorrigeerd. En niet op veronderstelde goede intenties. Goede intentie is geen rechtsstatelijke noodrem. Zij moet zich uiteindelijk manifesteren in handelen: onderzoeken, controleren, corrigeren, beschermen, transparant zijn en stoppen wanneer duidelijk wordt dat een burger ernstig wordt beschadigd.

Dat is precies waarom ik inmiddels voor mijn leven vrees. Niet omdat ik beweer te weten wat iemand morgen zal doen, maar omdat ik vandaag niet meer kan aanwijzen welke grens in mijn zaak aantoonbaar functioneert. Een burger hoeft niet eerst te bewijzen dat iemand hem fysiek zal uitschakelen voordat hij rationeel mag constateren dat zijn veiligheid steeds moeilijker uitsluitend op institutioneel vertrouwen kan worden gebaseerd. Voorzorg begint vóór het uiterste. Een functionerende rechtsstaat bewijst zichzelf vóór het uiterste. Een rechtsstaat die de veiligheidsvraag pas serieus neemt nadat het uiterste zich heeft voorgedaan, beschermt niet meer. Die registreert achteraf.

Eén burger tegenover de schaal van het dossier

Mijn dossier heeft inmiddels een omvang en samenhang bereikt waarin het geheel niet langer afdoende kan worden verklaard door één verkeerde beslissing, één moeilijke procedure, één administratieve fout of één disfunctionerende organisatie. Dezelfde fundamentele asymmetrie keert in verschillende ketens terug: tegenover mij kan worden gehandeld, maar wanneer ik wederkerigheid, controle, correctie en bescherming verlang, verdwijnen juist die mechanismen of komen zij niet tot een inhoudelijke uitkomst.

Daar staat mijn individuele kwetsbaarheid tegenover. Ik ben geen organisatie. Ik beschik niet over een ambtelijk apparaat, juridische afdelingen, beveiliging, institutionele archieven of toegang tot de systemen waarin over mij wordt geregistreerd en beslist. Ik beschik over mijn dossier, mijn schriftelijke communicatie en mijn vermogen feiten vast te leggen. Wanneer dat dossier overheid, rijksoverheid, gemeente, toezicht, handhaving, politie, Openbaar Ministerie, Rijksrecherche, Rechtspraak, advocatuurlijke rechtsbescherming, private rechtsbescherming en tuchtrechtelijke controle bijeenbrengt, ontstaat een evident verschil in schaal tussen één burger en de belangen, middelen en mogelijkheden van het institutionele veld dat door die reconstructie kan worden geraakt.

Juist daarom is de vraag naar een bodem geen retorische vraag. Zij is een veiligheidsvraag. Wie of wat ben ik nog tegenover de belangen van macht wanneer die macht heeft laten zien dat eerder veronderstelde grenzen geen aantoonbare stopfunctie hebben vervuld en de tegenmacht die haar behoort te begrenzen eveneens uitvalt?

Ik vraag niet om geruststelling, maar om bewijs van bescherming

Ik vraag daarom niet om geruststelling. Ik vraag om bewijs van bescherming. Ik wil weten welke onafhankelijke actor nog daadwerkelijk kan ingrijpen wanneer andere actoren grenzen overschrijden. Ik wil weten waar in mijn dossier een grens aantoonbaar niet kon worden gepasseerd. Ik wil weten waar oorspronkelijke gegevens zijn veiliggesteld, waar verantwoordelijkheid voor het geheel is genomen en waar de feitelijke werkelijkheid is onderzocht voordat opnieuw een formele werkelijkheid over die feiten heen werd gelegd. Bovenal wil ik weten welk concreet feit de conclusie rechtvaardigt dat het proces van neutralisering ergens noodzakelijk ophoudt.

Ik stel niet vast dat iemand een besluit heeft genomen mij fysiek uit te schakelen. Ik stel iets anders vast: dat ik niet langer een aantoonbaar functionerende bodem zie waarop ik mijn persoonlijke en fysieke veiligheid zonder meer kan baseren. De derde stap is niet bewezen, maar na hetgeen de voorafgaande stappen hebben laten zien is zij voor mij ook niet langer vanzelfsprekend ondenkbaar. Precies daarom heb ik als burger reden om voor mijn leven te vrezen.

Wie meent dat die conclusie te hard is, hoeft haar niet met woorden te verzachten. Weerleg haar met feiten. Toon mij de bodem. Toon mij de grens.

Zolang die grens niet kan worden aangewezen, kan redelijkerwijs niet van mij worden verlangd dat ik mijn veiligheid blijf baseren op het enkele vertrouwen dat ergens, nadat zoveel eerdere beschermingsgrenzen niet aantoonbaar hebben gefunctioneerd, vanzelf nog een laatste grens zal bestaan. Mijn dossier geeft mij die zekerheid niet. Juist het ontbreken daarvan is de reden waarom ik deze brief schrijf.

WAAR LIGT NOG DE GRENS?

Welke aantoonbare bodem heeft deze zaak nog, en welk concreet handelen van de rechtsorde bewijst dat die bodem daadwerkelijk functioneert vóórdat opnieuw een voldongen feit ontstaat?

Ik verzoek deze brief als zelfstandige veiligheids- en onderzoekshypothese te registreren, integraal te bewaren en in samenhang met de reeds bekende dossier- en bewijsbasis te beoordelen. Alle eerdere verzoeken om verificatie, bewijsveiligstelling, bescherming, rechtsbijstand en individuele verantwoording blijven onverkort gehandhaafd.

Hoogachtend,

Huib Jansen

H.R.E. Jansen

mede namens en samen met K. Gores

Kevin Gores

K. Gores

zelfstandig getroffene, medebewoner en mede-rechthebbende

Walstraat 34

7001 BV Doetinchem

Communicatiekader

Uitsluitend schriftelijke en controleerbare communicatie. Geen telefoon. Geen voicemail. Geen fysieke benadering. Eventuele digitale deelname uitsluitend indien vooraf per afzonderlijke zaak schriftelijk en uitdrukkelijk als eenmalige praktische uitzondering wordt aanvaard, zonder precedentwerking.

Juridische ankers: artikel 4.6 Wet open overheid; artikelen 3:2, 3:3 en 3:4 Algemene wet bestuursrecht; artikelen 17 en 18 Grondwet. De toepasselijkheid en rechtsgevolgen worden per concrete handeling, procedure en actor afzonderlijk beoordeeld.

***nb.;** alle feiten zijn er, de plaatsopneming is slechts omdat de feiten worden ontkend en daarom al ruim 2,5 jaar uitsluitend procedureel en niet inhoudelijk en materieel is gewogen, feitelijk is plaatsopneming of descente niet nodig voor een afgeronde en gesloten zaak. Hopelijk weegt u deze **misdaad, georganiseerde criminaliteit en terreur** van personen, privaatrechtelijke, publiekrechtelijke en institutionele partijen mee!*

Ongekend Onrecht!

BIJLAGE — CUMULATIEVE VEILIGHEIDS- EN RECHTSBESCHERMINGSPOSITIE

Behorend bij: 13-08-2026_HJ-EDO-2026-INST-VEILIGHEID-GRENS-HYPOTHESE-01

Peildatum: 11 augustus 2026

H.R.E. Jansen · K. Gores

938 dagen stookverbod · 508 dagen zonder cv-functionaliteit · vierde winter zonder veilig bruikbare verwarmingsvoorziening

Op 13 augustus 2026 zijn **938 dagen** verstreken sinds het stookverbod van **18 januari 2024**. Dat is exact **2 jaar, 6 maanden en 26 dagen**. Sinds **23 maart 2025** beschikken wij bovendien geheel niet meer over de cv-functionaliteit waarvan verwarming en warmwatervoorziening afhankelijk zijn. Op 13 augustus 2026 duurt die situatie exact **508 dagen**, oftewel **1 jaar, 4 maanden en 21 dagen**.

Deze perioden zijn geen administratieve termijnen. Het zijn dagen waarop een oorspronkelijk als veiligheidsprobleem vastgestelde woonsituatie materieel is blijven voortbestaan. Het stookverbod ontstond niet vanuit comfort, onderhoud of een meningsverschil over een installatie, maar vanuit een situatie waarin veilig gebruik niet kon worden gegarandeerd. Vanaf dat moment had het herstel van een aantoonbaar veilige voorziening centraal moeten staan. Dat is niet gebeurd.

Wij gaan daardoor de winter 2026/2027 in als de **vierde winter onder het sinds 18 januari 2024 geldende stookverbod en zonder aantoonbaar veilig bruikbare verwarmingsvoorziening**. Sinds 23 maart 2025 is daarnaast sprake van volledige uitval van de cv-functionaliteit. Daarmee is niet alleen verwarming weggefallen, maar ook de normale beschikbaarheid van warm water en daarmee een elementaire voorziening voor persoonlijke hygiëne, schoonmaak en normaal dagelijks wonen.

Voor mensen met een kwetsbare gezondheid is dit geen neutrale woonomstandigheid. Iedere dag waarop deze situatie langer voortduurt, vergroot de belasting en ieder nieuw koud seizoen vergroot het voorzienbare gezondheids- en veiligheidsrisico. Dat risico staat niet op zichzelf. Het moet worden gezien tegen de achtergrond van wat gedurende dezelfde periode met onze toegang tot hulp en rechtsbescherming is gebeurd.

Van veiligheidsprobleem naar structurele uitsluiting

Sinds het stookverbod is de materiële kern van de zaak naar onze vaststelling **geen enkele maal daadwerkelijk en integraal onderzocht en beoordeeld** door een instantie die vervolgens ook verantwoordelijkheid heeft genomen voor herstel en veiligheid. Juist dát is de centrale anomalie.

Wij hebben toezicht gevraagd. Wij hebben handhaving gevraagd. Wij hebben bewijsveiligstelling gevraagd. Wij hebben politiehulp en hulp van de wijkagent gevraagd. Wij hebben geprobeerd aangifte te doen. Wij hebben bestuurlijke, civielrechtelijke, strafrechtelijke, toezichtsrechtelijke, privacyrechtelijke en bestuursrechtelijke routes aangesproken. Wij hebben uitspraken, ambtelijke stukken en feitelijke vaststellingen gemotiveerd weersproken en onderliggende stukken aangeleverd.

Toch is de materiële vraag steeds buiten beeld gebleven: **is deze woning veilig, waarom bestaat het stookverbod sinds 18 januari 2024 nog steeds en wie draagt verantwoordelijkheid voor daadwerkelijk herstel en bescherming?**

Daartegenover is een omvangrijke procedurele werkelijkheid ontstaan waarin behandeling, doorgeleiding, hernummering, afwijzing, niet-ontvankelijkheid, onbevoegdheid, sepot, non-respons en andere procedurele afdoeningen elkaar opvolgen zonder dat de oorspronkelijke veiligheidsvraag daadwerkelijk wordt opgelost.

Spoed is inmiddels meermalen afgewezen of procedureel geneutraliseerd. Procedures zijn beëindigd of afgedaan zonder een materiële beoordeling van de technische en feitelijke veiligheidskern. Wij stellen daarbij vast dat ook voorlopige-voorzieningstrajecten meermaals zijn hernummerd of aan andere zaken zijn gekoppeld en dat bewijsstukken van de ene dossierlijn in een andere procedurele context terecht zijn gekomen. Het concrete gevolg daarvan is dat oorspronkelijke proces- en bewijsverbanden worden verbroken en stukken in het dossierlandschap feitelijk verdwijnen, van betekenis veranderen of niet langer worden beoordeeld in de zaak waarvoor zij zijn ingebracht.

Dit is voor ons niet langer een verzameling onschuldige administratieve afwijkingen. Bij herhaling ontstaan precies die procedurele uitkomsten waardoor de materiële kern buiten beoordeling blijft.

Rechtsbescherming zonder materiële bescherming

De Rechtbank, de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en andere betrokken instituties zijn herhaaldelijk voorzien van stukken waarin wij hebben gewezen op de feitelijke veiligheidspositie en op de gevolgen van verdere vertraging. Niettemin is een patroon ontstaan waarin procedurele beslissingen wél worden genomen, terwijl de achterliggende feitelijke en materiële situatie onverminderd blijft bestaan.

Daarbij hebben wij stukken en rechterlijke of ambtelijke vaststellingen gemotiveerd weersproken. Wij hebben tevens stukken aangetroffen en proceshandelingen vastgesteld die wij kwalificeren als geconstrueerd of feitelijk onjuist bewijsmateriaal. Ook hebben wij handelingen beschreven die naar onze beoordeling niet uitsluitend bestuurlijke fouten betreffen, maar mogelijk de grens naar ambtelijke en strafrechtelijke verantwoordelijkheid overschrijden.

Juist omdat dergelijke constatering ernstig zijn, hebben wij niet gevraagd dat derden onze kwalificaties zonder onderzoek overnemen. Wij hebben gevraagd om **onderzoek, verificatie, bewijsbehoud en een controleerbare inhoudelijke weerlegging**. Ook daarop volgt in cruciale onderdelen non-respons.

Bij de gemeente zijn vier Woo-verzoeken afgewezen, onder meer onder verwijzing naar de misbruikbepaling van artikel 4.6 Woo. Daarnaast is een AVG-traject zonder het door ons verlangde resultaat gebleven. Ook langs die route is toegang tot informatie die noodzakelijk is om overheidshandelen te reconstrueren daarmee verder beperkt geraakt.

Afsluiting van ondersteuning en rechtsbijstand

De situatie beperkt zich niet tot procedures.

Wij zijn gedurende deze ontwikkeling steeds verder afgesneden geraakt van sociaal-maatschappelijke ondersteuning, de Wmo, gemeentelijke eerstelijnsondersteuning en andere vormen van praktische hulp. Ook hulp vanuit de sociale raad is niet daadwerkelijk beschikbaar gekomen. Hierdoor wordt juist op het moment dat onze fysieke en maatschappelijke draagkracht steeds verder wordt belast, de toegang tot de voorzieningen die deze belasting zouden moeten opvangen steeds kleiner.

Dat werkt ook rechtstreeks door in ons emigratiedoel. Procedures, ontbrekende voorzieningen, voortdurende dossierbelasting en het ontbreken van effectieve rechtsbescherming houden ons vast in een situatie waarvan wij juist proberen los te komen.

Ook onze toegang tot professionele juridische bijstand is praktisch uitgehold. Onze particuliere rechtsbijstandverzekering bij Univé is beëindigd zonder een voor ons overtuigende inhoudelijke grond voor die ingrijpende maatregel, terwijl vervolgens registraties voor een periode van vijf jaar in verschillende interne registers zijn aangebracht. Daarnaast hebben wij vijf advocaten benaderd en is vijfmaal geen daadwerkelijke rechtsbijstand tot stand gekomen, zonder dat de inhoudelijke merites van de totale zaak daarbij tot een effectieve behandeling hebben geleid.

Het resultaat is dat een dossier dat juist door zijn omvang, verwevenheid en institutionele karakter professionele rechtsbijstand vereist, steeds verder zonder onafhankelijke juridische vertegenwoordiging is komen te staan.

Politie, aangifte en strafrechtelijke bescherming

Ook de strafrechtelijke beschermingslijn functioneert naar onze ervaring niet.

Wij hebben ervaren dat effectieve toegang tot het doen van aangifte werd geblokkeerd of feitelijk onmogelijk werd gemaakt. Een aangifte over ongeveer twintig jaar burenpromeratie, door ons geplaatst binnen de systematiek van het Treiterprotocol Amsterdam uit 2013, werd dezelfde dag geseponeerd, nog voordat de aangekondigde onderliggende stukken waren ingediend en daarmee voordat de volledige feitelijke grondslag beschikbaar kon zijn.

Een Wpg-inzageverzoek bij de politie heeft niet tot een tijdig inhoudelijk besluit geleid. Onder verantwoordelijkheid van de politieorganisatie Oost-Nederland zijn op onze namen meerdere trajecten gestart waarvoor griffierecht en machtigingen werden gevraagd, maar die vervolgens zonder effectieve materiële voortgang zijn doodgelopen.

Ook de Rijksrecherche is herhaaldelijk geïnformeerd. De gevraagde bescherming, bewijsveiligstelling en beoordeling hebben niet geleid tot een voor ons kenbare inhoudelijke interventie die de bestaande situatie heeft doorbroken.

Een artikel 12 Sv-traject bij het gerechtshof is beëindigd zonder dat naar onze beoordeling de inhoud van de afzonderlijke aangiftepunten daadwerkelijk zichtbaar is onderzocht en beantwoord.

Wanneer zelfs de route die bedoeld is om een eerder sepot onafhankelijk te laten toetsen geen kenbare inhoudelijke beoordeling van die aangiftepunten oplevert, ontstaat een fundamenteel probleem: niet alleen de oorspronkelijke klacht blijft onbeantwoord, maar ook het correctiemechanisme op het uitblijven van strafrechtelijk onderzoek raakt feitelijk buiten bereik.

Toezicht en institutionele controle

Ook buiten politie en rechtspraak zijn routes vastgelopen.

De Autoriteit Persoonsgegevens heeft geen onderzoek ingesteld dat de door ons voorgelegde problematiek inhoudelijk heeft opgelost. De Raad voor de rechtspraak heeft onze klacht niet op een wijze behandeld die tot een effectieve correctie leidde. Daarbij zijn fouten in correspondentie ontstaan en is naar aanleiding van een telefoongesprek van ongeveer veertig seconden een interne veiligheidsregistratie rondom mijn persoon ontstaan, terwijl de inhoud van mijn omvangrijke schriftelijke dossier daarmee niet vergelijkbaar inhoudelijk is onderzocht.

De Nationale ombudsman heeft gedurende lange tijd geen inhoudelijke rol genomen die de situatie doorbraak. Uiteindelijk ontvingen wij een brief die door de Nationale ombudsman, Reinier van Zutphen, zelf was ondertekend en waarin juist werd meegedeeld dat verdere behandeling of beantwoording niet zou plaatsvinden.

Daarmee ontstaat een situatie waarin steeds hogere correctie-, toezicht- en beschermingslagen worden bereikt, maar de oorspronkelijke zaak nog steeds niet materieel wordt opgelost.

Dat is wezenlijk. Want iedere nieuwe doorverwijzing veronderstelt dat ergens verderop in de rechtsstaat nog een instantie bestaat die de inhoud daadwerkelijk zal bekijken. Wanneer ook die instantie niet onderzoekt, niet corrigeert of niet reageert, is doorverwijzen geen rechtsbescherming meer. Het wordt dan een verplaatsing van verantwoordelijkheid.

Non-respons als zelfstandige factor

De omvang van de non-respons is inmiddels zelf onderdeel van de veiligheidsproblematiek geworden.

Wij hebben niet uitsluitend te maken met besluiten waarmee wij het oneens zijn. Wij hebben te maken met vragen waarop niet wordt geantwoord, bewijs waarop niet wordt gereageerd, herstelverzoeken die blijven liggen, termijnen die verstrijken, meldingen die niet worden opgevolgd en instanties die uiteindelijk laten weten verdere correspondentie niet meer te zullen beantwoorden.

Daarmee ontstaat een fundamenteel verschil tussen formele toegang tot instituties en daadwerkelijke toegang tot rechtsbescherming.

Een burger kan honderd loketten hebben, maar wanneer geen van die loketten de materiële kern onderzoekt, verantwoordelijkheid neemt of een aantoonbaar gevaar beëindigt, bestaat de bescherming alleen nog op papier.

De vierde winter

Juist daarom kan de winter 2026/2027 niet worden behandeld alsof het om een volgende gewone winter gaat.

Op 13 augustus 2026 staat het stookverbod **938 dagen**. De volledige uitval van de cv-functionaliteit duurt dan **508 dagen**. De komende winter wordt de **vierde winter waarin geen aantoonbaar veilig bruikbare verwarmingsvoorziening beschikbaar is**.

Dat betekent dat niemand die thans kennis draagt van het dossier nog kan stellen dat de duur of de mogelijke gevolgen niet voorzienbaar waren.

- Er is gewaarschuwd.
- Er is geschreven.
- Er zijn bewijsstukken aangeboden.
- Er is om onderzoek gevraagd.
- Er is om handhaving gevraagd.
- Er is om bescherming gevraagd.
- Er is om bewijsveiligstelling gevraagd.
- Er is om politie- en justitiële interventie gevraagd.
- Er is om rechtsbijstand gevraagd.
- En gedurende dat alles bleef de oorspronkelijke materiële situatie bestaan.

Voor mij, **H.R.E. Jansen**, is de overgang naar opnieuw een koud seizoen vanwege mijn lichamelijke kwetsbaarheid niet uitsluitend een kwestie van verminderd wooncomfort. Het gaat om de mogelijkheid om onder elementaire, veilige en hygiënisch verantwoorde omstandigheden te kunnen blijven functioneren en overleven. Ook K. Gores bevindt zich in een kwetsbare positie.

Een verdere winter zonder aantoonbaar veilige verwarming en warmwatervoorziening brengt daarom naar onze beoordeling een voorzienbaar verhoogd risico op ernstige gezondheidsschade mee. Bij voortduring kan een mogelijk fatale uitkomst voor één of beide bewoners niet langer als een zuiver theoretisch scenario terzijde worden geschoven.

Juist de combinatie maakt deze situatie uitzonderlijk: het fysieke veiligheidsprobleem duurt voort, terwijl tegelijkertijd de gewone mechanismen waarmee een burger dat probleem zou moeten kunnen beëindigen één voor één zijn vastgelopen of buiten bereik zijn geraakt.

De feitelijke grens

Dit document beoogt niet te stellen dat iedere genoemde instantie dezelfde rol, wetenschap of verantwoordelijkheid heeft. Evenmin behoeft iedere afzonderlijke procedurele fout op zichzelf dezelfde juridische kwalificatie.

De kern is ernstiger.

Na 938 dagen kan de situatie niet meer uitsluitend worden beoordeeld aan de hand van afzonderlijke incidenten.

De vraag is inmiddels wat de gezamenlijke uitkomst is van alle handelingen en nalatigheden.

Die uitkomst is dat wij wonen onder een sinds 18 januari 2024 bestaande veiligheidsbeperking; dat sinds 23 maart 2025 de cv-functionaliteit volledig ontbreekt; dat de materiële kern nog steeds niet integraal is onderzocht en opgelost; dat toezicht en handhaving niet tot herstel hebben geleid; dat toegang tot politie, aangifte, rechtsbijstand, informatie, maatschappelijke ondersteuning en effectieve rechterlijke bescherming ernstig is verschaald; en dat wij desondanks opnieuw een winter tegemoet gaan.

Het gaat daarom niet meer uitsluitend om de vraag **welke instantie welke fout heeft gemaakt**.

Het gaat om de vraag **wat er met een burger gebeurt wanneer al deze uitkomsten tegelijk optreden en niemand de keten doorbreekt**.

Dat is voor ons de grens die nu aan de betrokken instituties wordt voorgelegd.

Wanneer een voorzienbaar gevaar jarenlang blijft bestaan, wanneer de waarschuwingen daarover aantoonbaar zijn ontvangen, wanneer de burger de beschikbare wettelijke en institutionele routes blijft aanspreken en wanneer die routes vervolgens geen materiële bescherming opleveren, kan de uiteindelijke schade niet meer worden behandeld alsof zij onverwacht of onvoorzienbaar is ontstaan.

De verantwoordelijkheid verschuift dan van onbekendheid met het risico naar **kennis van het risico en het desondanks laten voortbestaan daarvan**.

En dit betreft nog slechts het deel van het dossier dat noodzakelijk is om de huidige veiligheidsgrens zichtbaar te maken.

Het is, letterlijk en materieel, het topje van de ijsberg.

Doetinchem, 13 augustus 2026

Huib Jansen en Kevin Gores

Verificatie boven framing — feiten boven fictie — rechtsbescherming boven systeembescherming.

Wij blijven de rechtsstaat erkennen. Juist daarom verlangen wij dat zij in onze werkelijkheid opnieuw als bescherming gaat functioneren.

Hoogachtend,

Ondertekening

Huib Jansen

Kevin Gores

Uitsluitend schriftelijke communicatie — geen telefoon of voicemail — conform Wgbh/cz, VN-verdrag Handicap en art. 8 EVRM. Geen informele derden route.